

— Да прощавашъ, братовчеде, стигатъ ти твоитѣ злочестини Освѣнь това късно е вече ; иди си Похулявамъ ся.

Но азъ прѣди да си тръгна изново ѣхъ помолихъ да не бы да открие другому тайнѣтъ ми ; но тя ми отговори неопрѣдѣлено нѣкакъ и каза, че нѣма да смути нито спокойствието ми, нито достолѣпіето ми. Но отъ удвоеніето на услужливоститѣ на г-жѣ Ларокъ къмъ мене, слѣдъ нѣкой день, влѣзохъ въ подозрѣніе че почитаемата ми пріятелка мя е издала. А послѣ ми го исповѣда и тя сама че, за честь-тъ на домородството си трѣбало тъй да постѣпи, и че г-жа Ларокъ нито на момичето си даже нѣма да искаже единъ тайнѣ само неи съобщенѣ.

Отъ първыйтъ този разговоръ азъ осѣтихъ въ себе си почитаніе къмъ тѣзи старицѣ — дѣвицѣ, на което съ присърдце давахъ доказателства. На другыйтъ день вечерь-тъ украсихъ вътрѣшно и външно любезныйтъ ѣ въображаемъ храмъ съ разны прибавки. Тази моя услужливостъ, която ѣхъ много възблагодари, малко по малко станѣ привычка, и комай всякъ вечеръ слѣдъ *вистагъ* захващамъ и изобразявамъ, да обогатявамъ храмътъ кога съ нѣкой амвонъ, кога съ съ столъ нѣкакътъ или жертвеникъ. А г-жа Маргарита, която обыча до обожаваніе старѣтъ си съѣдкѣ, за да ми спомогне въ челоуѣколюбивото ми дѣло, посвати на храмътъ на Порое единъ листницѣ (портфель) за